

Rezonans Kulübü

Sanat Dergisi

Temmuz 2024 Sayısı

İçindekiler

Türk Müziği	4
Bartu Berkmen, 15 Yaşında, Bursa	
Mikrotonal Gitarların Tarihi ve Özellikleri	8
Atakan Dinçer, 15 Yaşında, Bursa	
Karakalem Çalışması	11
Azra Öz, 17 Yaşında, Bursa	
Notalar Nasıl Ortaya Çıktı?	12
Duru Berkmen, 17 Yaşında, Bursa	
Müzikte Pitch ve Ritim Arasındaki Bilimsel İlişki	17
Muhammed Berat Ensari	
“Saracın Özeni” Adlı Şiir	19
Murat Eren Kutlu, 17 Yaşında, Bursa	

Rezonans Kulübü Onsözü

Geçmişten günümüze sanat, entelektüel bir toplum oluşturma konusunda en önemli rollerden birini oynamıştır. Entelektüel gençliği bir araya toplamayı amaçlayan kulübümüzün sanatsever üyeleri ve takipçileri yürüdüğümüz doğrultunun vazgeçilmezleridir. Onların sesini Rezonans Kulübümüz'ün ikinci sanat dergisinde sizlerle paylaşmaktan gurur duyuyoruz!

Bizi takip etmek için;

Instagram: rezonans_kulubu

YouTube: Rezonans Kulübü

Türk Müziği

Türk Sanat Müziği Nedir?

Osmanlı Devleti sadece musiki sanatına değil, musiki ilmine de büyük önem verirdi. Türk müziğinin Arap, Acem, eski Yunan ve Bizans kökenli olduğu söylenirse de Klasik Türk müziği genel özellikleriyle Türk asıllıdır. Osmanlı uygarlığı, her alanda büyük bir sentez geliştirdiği gibi, Türk müziğinde de yerel pek çok unsuru içinde bulundurarak zenginleştirmiştir. Osmanlı musikisi, devletin hakimiyetindeki topraklar ve ötesinde büyük etkiler yaratmıştır.

İstanbul'un fethinden sonra kurulan Enderun Musiki Mektebi ve özel meşkhanelerde başlayan eğitim, Klasik Türk müziğini daha belirgin bir şekilde kurallaştırmış ve klasik bir müzik niteliği kazandırmıştır. Klasik Türk müziği altı dönemde incelenir: hazırlayıcı dönemden başlayarak Meragalı Abdülkadir'e (1360-1435) kadar uzanan ilk dönem ve ardından gelen ikinci ve yeni klasik dönemler gibi. Özellikle yeni klasik dönem, Dede Efendi'den Zekai Dede'ye (1825-1897) kadar uzanan bir dizi makam, usul ve şekil içerir.

Türk Sanat Müziğinin Gelişimi

Altaylılar:

Göçebe yaşam biçimini, zorluklarını ve güzelliklerini ilk defa davul ritimleri ve kısa melodiler ile ifade etmişlerdir.

Dini duygular da ilk defa bu dönemde müzikle anlatılmıştır.

Boru ve kopuzun ilk örnekleri bu dönemde ortaya çıkmıştır.

Hun İmparatorluğu:

İlk olarak müzik şekillenmeye başlamış, askeri müzik grubu olan Tuğ Takımı kurulmuştur. Günümüzdeki Askeri Bando, Tuğ Takımı'nın devamıdır.

Göktürkler:

İlk defa çalgı müziği ve sözlü müzik ayrı olarak adlandırılmış ve kullanılmıştır.

Uygurlar:

İlk olarak sekiz perdeli (sekiz sesli) dizilere, yani gam (bir oktavlık ses) düzenine ulaşılmıştır. Enstrümanlarda çeşitlilik artmış, arp ve mızıkta kullanılmaya başlamıştır.

Karahanlılar:

Bu dönemde iki önemli bilgin Farabi (870-950) ve İbn-i Sina (980-1037) bugün kullanılan Türk Sanat Müziği teorisini oluşturmaya başlamışlar ve kitap haline getirmişlerdir.

Farabi, Türk Sanat Müziği'nin ana sazı tanbur, ud ve kanun enstrümanlarını icat etmiş, aynı zamanda tıp doktoru olan İbn-i Sina ise Türk Sanat Müziği makamlarını hastalıklarda tedavi yöntemi olarak kullanmıştır.

Gazneliler:

Türk Sanat Müziği'ndeki dinsel içerikli ilk makamsal örnekler oluşmaya başlamış, İslamiyet'in etkisi ile tasavvuf müziği örnekleri verilmiştir.

Selçuklular:

Selçuklular'ın Anadolu'ya girmesi ile birlikte Mevlana, Hacı Bektaş Veli, Ahmet Yesevi, Yunus Emre gibi düşünürler; yaşama bakışları ve yaydıkları düşüncelerle halkı etkilemiş, Türk Dini Müziği ve Türk Halk Müziği arasındaki farklılık ilk defa bu dönemde belirginleşmiştir.

Yine bu dönemde Türk Sanat Müziği konak, köşk ve saraylarda gelişimini sürdürürken, Türk Halk Müziği ise köy ve göçebe obalarında etkinleşmiştir.

Tekkeler dini eğitim merkezi haline gelmiş aynı zamanda dini müzik alanında, bugünkü Sanat Müziği'nin köklerinden biri olan tekke müziği yaygınlaşmıştır. Türk Sanat Müziği'nin ilk önemli bestekârı Abdülkadir Meragi bu dönemde yaşamıştır.

Hun İmparatorluğu döneminde kurulan Tuğ Takımı ise kurumsallaşmış, Mehter Takımları kurulmuştur.

Osmanlı Devleti:

Osmanlı Devleti, kurulması ve sınırlarının genişlemesiyle çok kültürlü bir yapıya sahip olmuş; Mevlevihane ve Tekkeler müzik eğitimi ve icrasında en etkin noktaya ulaşmıştır.

Süleyman Çelebi'nin Mevlid'i yaygınlaşarak en fazla icra edilen eser olmuştur.

Fatih Sultan Mehmet'in İstanbul'u fethiyle birlikte sarayda icra edilen Türk Sanat Müziği, Bizans Müziği ile etkileşime girmiş; ilk defa Türk Sanat Müziği'nde makam ve sunum anlamında Batı etkisi görülmüştür.

Kanuni Sultan Süleyman döneminde Osmanlı Devleti batıdaki en geniş sınırlarına ulaşırken Türk Sanat Müziği kurulan saz takımları ve düzenlenen müzik etkinlikleri ile Avrupa'da dinlenir hale gelmiştir.

17. ve 18. yy.'da ise Türk Sanat Müziği, "Dini Müzik" ve "Din Dışı Müzik" olarak ikiye ayrılmıştır. Keman, ilk defa bu dönemde kullanılmış; saz takımlarında yerini almıştır. Türk Sanat Müziğinin en parlak dönemi ise III. Selim dönemidir.

III. Selim'in Türk Sanat Müziği ile ilgilenmesinin sebebi; kendisinin de şair, bestekâr, tanburi ve neyzen olmasıdır. İlk defa şarkılar bu dönemde notaya alınmış, Türk Sanat Müziği arşiv ve eser zenginliği olarak en üst seviyeye ulaşmıştır.

Türk Sanat Müziği'ne olan ilgi artmış, müzik eğitimi bilimsel ve metodik anlamda kurumsallaşmıştır. Türk Sanat Müziği'nin en önemli bestekârı "Dede Efendi" bu dönemde yetişmiştir.

Dede Efendi, Klasik Türk Sanat Müziği'nin son bestekârıdır.

Mikrotonal Gitarların Tarihi ve Önemi

Mikrotonal gitarlar, geleneksel 12 tonlu akort sisteminde olmayan notaları çalabilmek için tasarlanmıştır. Mikrotonal gitarlar, belirli bir düzene göre (makam vb.) dizilmiş sabit perdeli veya her perdeyi tonal ihtiyaçlarınıza göre hareket ettirmenize izin veren gitarlardır. Sadece entonasyon veya çeşitli tarihi akortlar gibi farklı akort sistemlerine göre akort edilebilirler.

Genellikle standart bir gitardan daha fazla perdeye sahiptirler ve bu da daha fazla mikroton yaratılmasına olanak tanır. Batı müziğinde oktav, Batı gamlarının ve akorlarının yapı taşları olan 12 eşit parçaya veya yarı tona bölünür. Öte yandan, mikrotonal müzik bir yarı tondan daha küçük aralıklar kullanır veya oktavı farklı sayıda parçaya böler. Bu, müzisyenlere beste yaparken ve çalarken daha fazla seçenek sunar.

Mikrotonal gitar ve Perdesiz gitarın farkı nedir?

1976 yılında Erkan Oğur tarafından icat edilen perdesiz klasik gitar, Türk müziğindeki “Koma” yani mikrotonal notaları duyabilmek için geliştirilmiştir. Günümüzde bazı görüşler, perdesiz gitar varken mikrotonal gitarların gereksiz ve masraflı olduğunu savunmaktadır.

Her ne kadar iki gitar tipinde de koma (mikrotonal) sesler alınabilse de, perdesiz gitarda, perdeler ortadan kalktığı için klasik gitarın orijinalliği bozulup daha yumuşak, uda benzer bir ses elde edilmektedir. Bu sebepler dolayısıyla kimi eserlerde mikrotonal gitar, kimi eserlerde perdesiz gitar tercih edilmektedir.

Tarihte mikrotonal gitar üretme girişimleri ilk olarak 1829 yılında Londra’da yapılmıştır. Thomas Perronet Thompson tarafından tasarlanan “Enharmonik Gitar” klavyesinde yüzlerce küçük delik bulunduruyordu. Bu delikler sayesinde gitar üzerindeki doğal harmonikler ayarlanabiliyordu.

1845 yılında ise Rene Lacote ve Henry Carnegie Carden işbirliğinde üretilen “Guitare A Temperament Reglable”, gitar klavyesi üzerinde açılmış oluklara yerleştirilmiş, küçük abanoz tahta parçalarının hareket ettirilmesiyle mikrotonal ayarlamalar yapılmasına olanak sağlayan bir gitardı.

Bahsedilen gitarlar, yalnızca entonasyon gibi problemleri çözebilmek için özenle tasarlanmıştı. Gitarların tasarlandığı devirde armonik olarak mikrotonal notaların kullanımını amacı güdülmemişti. 20. yüzyılda Julian Carrilo ve Alois Haba, ilk defa 12 tonlu oktavı daha fazla aralığa bölmeyi amaçlayan sabit perdeli mikrotonal gitarlar ürettiler. Üretilen, “Çeyrek tonlu gitar”, her yarım sesi tekrardan yarıya bölerek çeyrek notalar ürettiyordu. Böylece bir oktav 24 tona ayrılmış oluyordu.

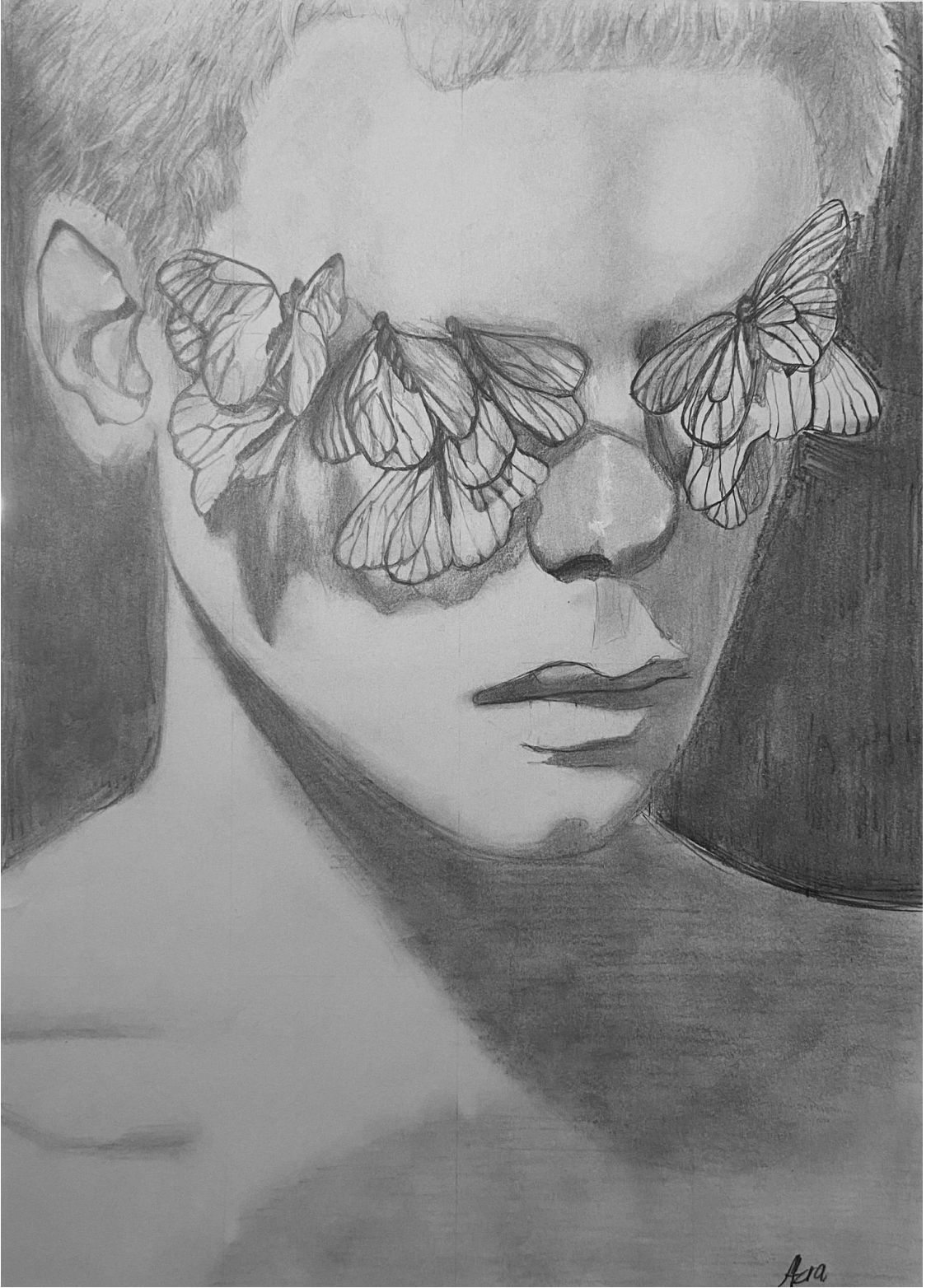
1927 tarihinde Augusto Novaro da benzer bir sistemi kullanarak bir oktavı 15 tona, 19 tona ve 31 tona bölebilmeyi başardı.

1970’li yıllarda ise Tom Stone, klavyesi çıkarılabilen gitarlar icat etti. Böylece, nota düzeni önceden hazırlanmış, çalınan şarkının tonalitesine göre seçilen klavyeler değiştirilerek çalınabiliyordu.

Yukarıda bahsedilen tüm bu gitarlarda ortak bir problem vardı. Sabit perdeli gitarlar küçük değişikliklere izin vermiyordu ve bu durum performans esnasında sorunlar yaratıyordu. Ayarlanabilen mikrotonal gitarlarda ise perde ekleme, çıkarma gibi bir şans bulunmuyordu.

2008 yılında, Tolgahan oğulu tarafından tasarlanan “Ayarlanabilen mikrotonal gitar” sanatçıya klavyeyi istediği gibi kullanma olanağı sağlıyordu. Gitar klavyesine boylu boyunca açılan oluklar sayesinde perdeler kullanıcının istediği gibi yerleştirilip dzenlenebiliyordu. Tolgahan oğulu, ilerleyen yıllarda “Otomatik ayarlanabilir mikrotonal gitar” prototipini de sanat dnyasına tanıttı. İstenilen dzeni tek tuşa basarak ayarlama imkanına sahip olan bu gitar üstünde çalışmalar hala sürüyor.

Günümüzde mikrotonal gitarlar; King Gizzard and Lizard Wizard, Erkin Koray, İter Kurcala, David Fiuczky, Kamal Musallam gibi grup ve sanatçılar tarafından aktif bir şekilde kullanılmaktadır. Hint, Bali, Türk müziği gibi spesifik müzik türleri mikrotonal enstrümanlarla icra edilebilmektedir.

Azra Öz

Temmuz 2024

Notalar Nasıl Ortaya Çıktı?

Notaların kökeni, müziğin belirli bir düzen ve yapıya sahip olması ve yazılı bir formda aktarılabilmesi ihtiyacından doğmuştur. Antik dönemlerden itibaren insanlar, müziği sesler aracılığıyla ifade etmeye başlamış ve melodiler oluşturmuşlardır. Antik Yunan dönemine gelindiğinde, müzik notaları yerine metrik semboller ve ritmik işaretler kullanılmıştır. Antik Yunan, müzik için belirli bir sistem geliştirmiş olsa da, bu sistem notaları belirli bir yükseklik ve süre ile birlikte ifade etme konusunda yetersizdi.

Orta Çağ'da, kilise müziği büyük bir gelişme göstermiş ve karmaşık müzikal yapılar oluşturulmaya başlanmıştır. Kilise müziğinin daha düzgün ve istikrarlı bir şekilde icra edilebilmesi için notaların yazılı olarak korunması ve iletilmesi gereği doğmuştur. Bu dönemde Guido d'Arezzo, notaları tanımlayarak ve sistematize ederek müzik okuryazarlığını artırmış ve notaların modern anlamda kullanımını sağlamıştır. Guido d'Arezzo, notaları notaları oluşturan beş hatlı müzikal pentagramda yerleştirerek, belirli yükseklikleri temsil eden notaları kullanılan bir sistem geliştirmiştir.

Rönesans döneminde, notaların kullanımı daha da yaygınlaşmış ve müzik kitapları yayımlanmıştır. Besteciler, notalar aracılığıyla daha karmaşık yapılar oluşturarak müziği daha derinlemesine araştırmışlardır. Barok dönemde Johann Sebastian Bach gibi besteciler, çok katmanlı ve karmaşık notaları kullanarak müziği daha zengin bir hal almıştır. Klasik dönemde ise notalar daha sade bir şekilde kullanılmış ve müzik daha duygusal ve melodik bir hale gelmiştir.

Romantizm döneminde, notaların ifade gücü daha da genişlemiş ve besteciler duygularını daha özgürce ifade etmeye başlamışlardır. 20. yüzyılda ise modernist ve deneysel akımlarla birlikte notaların kullanımı daha da özgürleşmiş ve farklı tonal ve atonal yapılar denemeler yapılmıştır.

Günümüzde, notalar hala müziğin önemli bir parçası olarak kullanılmakta ve eserlerin yazılı formda aktarılmasında hayati bir rol oynamaktadır. Teknolojinin gelişmesiyle birlikte, notaların dijital ortamlarda depolanması, paylaşılması ve çalınması daha kolay hale gelmiştir. Notaların evrimi, müzik dünyasının gelişimiyle paralel olarak devam etmekte ve yeni tarzlar, türler ve tekniklerle birlikte kendini sürekli yenilemektedir. Bu süreçte notalar, müziğin geçmişten günümüze uzanan bir köprüsü olarak müzikal eserlerin yazılı formda aktarılmasında vazgeçilmez bir araç olarak varlığını sürdürmektedir.

Notaların isimlerinin kökeni

Başlığın içeriğine geçmeden değinmek istediğim bir kısım var. Do-re-mi sistemine dayalı adlandırma genellikle Akdeniz ülkeleri ve bazı Latin Amerika ülkeleri gibi bölgelerde yaygındır. Bu sistem, "do, re, mi, fa, sol, la, si" şeklindeki adlandırmayı kullanarak notaları temsil eder. Bu adlandırma sistemi, belirli bir müzikal süreci veya öğrenme metodunu takip eden insanlar için daha kolay anlaşılabilir olabilir. Diğer yandan, A-B-C sistemine dayalı adlandırma ise genellikle Kuzey Avrupa ve İngiltere gibi bölgelerde kullanılır. Bu sistem, Latin alfabesinin ilk üç harfi olan A, B, C'yi kullanarak notaları temsil eder. Örneğin, C nota, Do nota karşılığıdır.

Do-Re-Mi sistemini incelersek; 1030'lu yıllarda Guido öğrencilerinin elinin parmaklarına Aziz Lohannes Battista ilahisindeki mısralarının ilk hecelerini yazmıştır. Bu mısra şu şekildedir:

Ut queant laxis (sadece senin hizmetçilerin), resonare fibris (özgürce ilahi söyleyebilir), mira gestorum, (mucizeleri hakkında), famuli tourum (işlerin hakkında), solve polluti (günahlarının lekelerini sil), labii reatum (onların dudaklarından), sancte Iohannes (Aziz John)
Ut sesi sisteme uymadığı için sonradan do olarak değiştirilmiştir.

Peki neden sadece yedi tane nota ismi biliyoruz?

Müzikte kullanılan yedi nota ismi (Do, Re, Mi, Fa, Sol, La, Si) aslında Batı müziği geleneğinden gelmektedir. Bu yedi notanın ismi, Batı müziğinde kullanılan diatonik (yedi tonlu) dizilerin her bir tonunu temsil etmektedir. Bu sistemin temel aldığı yapıyı oluşturan yedi nota, belirli bir ölçüde yükseklik farklılıklarına sahip olan ve birbirleriyle belirli ilişkiler içinde olan perdeli sesleri ifade etmektedir. Bu yedi notanın kullanılmasının temel nedenleri şunlar olabilir:

Matematiksel ilişkiler: Müzikte kullanılan tonlar ve yarı tonlar, belirli matematiksel oranlara dayanmaktadır. Bu nedenle, belirli bir ölçüde tonal ilişkiyi temsil eden yedi notanın kullanılması matematiksel olarak uygun görülmüştür.

Kullanım kolaylığı: Yedi notanın kullanılması, müzik teorisini öğrenenler ve müzikal yapıları analiz edenler için kolaylık sağlamaktadır. Bu nota isimleri, temel müzik teorisi kavramlarını anlamak ve işaretlemek için standart bir referans noktası sağlamaktadır.

Geleneğin devamı: Batı müziği geleneği, yüzyıllardır bu yedi nota sistemini kullanarak gelişmiştir. Bu geleneğin devamı ve tutarlılığı açısından, bu yedi notanın kullanılmasına devam edilmiştir. Ancak, diğer müzik kültürlerinde farklı nota sistemleri ve farklı tonal yapılar kullanılmaktadır. Örneğin, Do-Re-Mi yerine Hindistan müziğinde kullanılan Sa-Re-Ga, Arap müziğinde kullanılan Do-Re-Mi yerine Hüzam makamındaki nota isimleri gibi. Bu farklılıklar, müzikal ifade ve yapıların çeşitliliği açısından önemlidir ve her müzik geleneği kendi nota sistemi çerçevesinde gelişimini sürdürmektedir.

Son olarak matematiksel olarak notaların değerlerini inceleyelim: Nota Őekillerinin yazılıŐında, notalar çizgi ve aralıklar üzerine temsil edilmektedir. Notaların porte (dizek) üzerindeki yerleri, notaların frekanslarını ve notaların biçimlerini ayrıca zamansal değerlerini belirtmektedir. Frekansları porte sınırlarını aŐan notalar ek çizgilerin üzerine ve aralıklarına yazılırlar. Notaların süresi, ölçülen ritmik değerler ile belirlenir.

İkili nota değerleri, birbirlerine oranla belirli zaman aralıklarını temsil eder. Örneğin; birlik nota (4 tam vuruş), 2 tane ikilik nota (2 tam vuruş, $2 + 2 = 4$ tam vuruş yani birlik nota) değerine eŐittir. Diğer notalar da bu Şekilde orantılı olarak belirli süreleri ifade ederler. Bugün kullanılan yaygın nota sisteminde en uzun nota çift birliktir. Birlik nota bunun yarı değerindedir, ikilik nota birliğin yarı değerinde, dörtlük nota ikiliğin yarı değerinde, sekizlik nota dörtlüğün, onaltılık nota da sekizliğin yarı değerindedir. Bu sistemle altmıŐdörtlük değere kadar notalar yazılabilir. Ayrıca, her nota değerine eşit olan sessizlik sürelerini sembolize eden "sus/es" iŐaretleri de bulunmaktadır. Bu notalar, müzikte sessizliği ifade etmek üzere kullanılır.

Müzikte Pitch ve Ritim Arasındaki Bilimsel İlişki

Müzik hepimizin bildiği üzere bir sanat dalıdır. Fakat çoğu kişinin bilmediği şey müziğin matematik ve fizikle çok iç içe olan bir sanat dalı oluşudur. Genellikle bu bilgi şaşırtıcı bulunur çünkü insanlar bilim ile sanatı bağdaştırmazlar, zıt kutuplara koyarlar. Tabii sanatçı dediğin matematikten ne anlar; matematik bilse mühendis, doktor olurdu (!) Bu sebepten bu yazımızda müziğin matematiksel ve fiziksel değerler olan pitch ve ritim üzerine kurulu olduğundan bahsedeceğiz.

Öncelikle pitch'in ne olduğunu açıklayalım. Pitch, müziğin titreşim frekansıdır. Tonun yükseklik ve alçaklık derecesidir. Frekans olduğu için Hertz (Hz) ile gösterilir. Sinüs fonksiyonu grafiği ile görselleştirilebilir. Yüksek pitch, yüksek frekanslıdır bu yüzden tiz bir sestir. Düşük pitch, düşük frekanslıdır bu yüzden pes (bas) bir sestir. İnsanların işitme aralığı 20 Hz ile 20.000 Hz arasındadır. Her notanın bir pitch'i vardır. Batı Müziğinde La = 440 Hz standardına göre enstrümanlar akort edilir.

Ritim ise düzenli bir biçimde tekrar eden sesler bütünüdür. 4/4, 9/8, 5/4 vb. ölçülerle gösterilir. Ritmin hızıysa tempodur. Tempo BPM (dakikadaki vuruş sayısı) ile gösterilir. 40-60 BPM aralığında bir şarkı yavaş kabul edilirken, 100-120 BPM aralığındaki bir şarkı hızlı kabul edilmektedir.

Peki bize bu bilgileri verdin de bunların arasında doğrudan bir alaka yok diyor olabilirsiniz. Çünkü ritim ve tempo deyince insanın aklına davul ve türlü vurmali çalgılar gelirken, pitch ve ton deyince insanın aklına bir şarkıcının sesi veya bir gitarın tonu geliyor. Bu ikisi arasında da doğrudan bir bağlantı kuramamız normal. Fakat şu noktaya dikkatinizi çekerim: Daha önce de belirttiğim üzere pitch müziğin titreşim frekansı, ritim ise düzenli biçimde tekrar eden sesler bütünüdür ve fiziksel olarak tanım gereği frekans düzenli biçimde tekrar eden titreşimdir. Yani bir 100 BPM'lik bir ritmi alıp yüz katı hızına çıkarırsak bu bir noktadan sonra kulağımıza ritim olarak değil pitch olarak gelecektir. Ritmin hızını değiştirerek bu şekilde farklı notalar bile elde edebiliriz.

Kısacası ritim ile pitch arasındaki tek fark beynimizin onu algılama şekliyle alakalı. Birisinin davul çalması gibi bir olayı beynimiz ritim olarak değerlendirirken, bu olay yüzlerce kat hızlandığında artık pitch olarak algılanmaya başlıyor. Bunun sebebiyse beynimizin bir noktadan sonra aradaki boşlukları algılayamıyor ve sürekli bir ses olarak duyuyor olmamızdır.

Saracın Özeni

Bu savaş nedir ve nedir amacı
Bazen bayat gelir yarış etmek
Hele ki bezginse eyerin saracı
Özenilmemiş eyer ata ne gerek

Bir samurayın karşısında ölüme giden çaycı
Öyle özenle hazırlanmıştır ki son nefesine
Bir usta zannetmiştir samuray onu
Ve bağış dilemiştir gözler önünde

Bir atı yarıştıran jokeyidir ama
Eyerin özenidir jokeyi at üstünde tutan
Aynı insanı ayakta tutan düşünceler gibi
Özensiz bir düşünce, doğru da olsa
Uzun süre at koşturamaz insanın hayatında
Ancak özenli bir eyer devam ettirir yarış

İşte bu özendir bayatı hayat yapan
Düşüncede olanı anlamlı kılan
Hayatın zorluklarına karşı insana
Savaşçı olduğu bir hayat sunan

Murat Eren Kutlu

Teşekkür ederiz...

Tasarımcılar:

Sena Dalman

Barkın Er

Bölüm ve Alan Başkanları:

Atakan Dinçer (Müzik Bölüm Başkanı)

Alp Karadeniz (Edebiyat Bölüm Başkanı)

Azra Öz (Görsel Sanatlar Bölüm Başkanı)

Yazarlar:

Murat Eren Kutlu (Pozitif Bilimler Alan Başkanı)

Azra Öz (Görsel Sanatlar Bölüm Başkanı)

Muhammed Berat Ensari (Kulüp Üyesi)

Duru Berkmen (Kulüp Üyesi)

Atakan Dinçer (Müzik Bölüm Başkanı)

Bartu Berkmen (Kulüp Üyesi)